

рудистички кречњаци и брекции из горње креде. Највиши кат чине промински конгломерати и лапори. Неогене слатководне наслага одржале су се у незнатним деловима. Пре свега вреди поменути неогене лапоре на Билом Брегу код Селина између рта Писак и шкоља Скрапељ. Стрма обала се овде састоји од дебелих и плочастих лапора, који су према мору благо нагнути, и у којима се налазе остаци биљака. Нема четинара, какви су одавно познати из неогена на Пагу. Изнад лапора на Билом Брегу леже конгломерати од старе плавине Мале Пакленице, који припадају младом плиоцену или старијем дилувијуму. Слатководни неоген се налази и на путу од Селина за Обровац, представљен лапорима са *Vythinia tentaculata* и са *Planorbis*. Сличне су две мале партије неогена између Кастелвенира и Ждрила на наспрамној обали. Даље се јављају неогени лапори на Зрмањи код Бибишана, код Жегра (где су нагнути), код Срнадери, код Мијића и код Љубичића. Од дилувијалних наслага помиње *Schubert* дебеле плавине и шљунковите терасе Велике и Мале Пакленице и друге мање.

Аустријски Велебит се састоји дакле из једног свода који је препукао до горњо карбонских слојева. Југозападно крило овог свода у главном је правилно, док се североисточно спустило на великој дужини, и то у таквом обиму, да карбон непосредно удара на лијас и на јуру.

Ј. Цвијић.

АРБАНИЈА.

Steinmetz Karl: Von der Adria zum Schwarzen Drin. (Zur Kunde der Balkanhalbinsel, Heft 6) 80, 78 S. 1. k. Sarajevo, Kajon, 1908. M. 2,10

Опис интересантних и опасних екскурзија, које је Штајнмец извршио у августу 1905. год., поглавито у сливу Маће у Северној Арбанији. Уз опис је додана карта са много новина. Писац је путовао од једне католичке цркве до друге, у чијим је црквеним кућама налазио гостопримства, а на већим екскурзијама био је потпомогнут и праћен католичким жупницима. Тако је могао да сазна много интересантнога и кориснога о начину живота, о привредним приликама, о обичајима, о крвној освети и о пљачкашким походима северних Арбанаса.

Ипак писац сматра с правом као највећи лични успех то, што се попео и утврдио висину планине Куноре Луријес, која је преко 2000 м. висока и до сада била географима непозната. Планина је састављена од кречњака, а највиши врх од дијабаза (извесно серпентина — Реф.). На северној страни планине има четири мала језера. Према опису Штајнмезовом, према висини Куноре (2110 м.) и према њеној релативно малој удаљености од мора, ја закључујем са највећом сигурношћу, да су северне стране Куноре биле заглечерене и да су она четири језера глацијалног порекла.

Ј. Ц.

РУМУНИЈА.

Dr. Emil Fischer (Bukarest): Über den Ursprung der rumänischen Bojarenfamilien. („Zeitschrift für Ethnologie“, 1908, Heft III, стр. 343—361. Berlin, 1908).

Фишер, који је већ у толико махова писао о пореклу румунског народа и појединих страна његова живота и културе и дао неоспорно корисних разматрања, овде нам износи један део грађе за студију о пореклу румунских племићких (бојарских) породица. У листинама и другим